

Віллоу притулилася носом до вікна. Лив такий сильний дощ, що вона ледве могла розрізнити обриси невеликого лісу, що межував із садом біля її будинку.

— Що ж мені робити з лісом? — прошепотіла Віллоу. Цієї миті їй на голову впала велика крапля води. Вона подивилася вгору. — Протікає. Ну просто прекрасно! — застогнала вона, помітивши пляму від води на стелі.

— Віллоу! — покликав батько з вітальні. — Ходи-но сюди.

Дівчинка мляво зісковзнула з підвіконня й повільно спустилася сходами.

Її батько стояв серед незліченної кількості коробок з речами для переїзду, безпорадно чухаючи потилицю.

— Не могла б ти мені трохи допомогти, Віллоу?

— І що ж мені робити, тату?

— Як щодо того, щоб розпакувати коробки?

— Гадаєш, це варто робити?

— Авжеж, Піпс, бо ми залишаємося тут жити.

— Те саме ти казав і в останніх п'яти містах. І тільки-но всі коробки були розпаковані, доводилося знову все спаковувати та вкотре вирушати в дорогу!

— Не перебільшуй, Піпс. Зрештою, ми жили в Сингапурі два роки.

— Один.

— Два!

— Я знаю напевно, що лише один, бо напередодні Нового року ти купив мені повітряний ліхтар, і оскільки я тоді проспала, ти пообіцяв, що ми запустимо його в наступну новорічну ніч. Але наступного Нового року нас там уже не було.

— О, — мовив її батько, напружено розмірковуючи. — Мені здавалося, їх було два.

— Певно, через те що там не було зміни сезонів і майже завжди стояла спека.

— Можливо. Але принаймні ми протрималися цілий рік.

Віллоу закотила очі.

— Піпс, я мусив переїхати туди, де матиму роботу. І це якраз тут, і дуже зручно збіглося в часі, що ми успадкували цей будинок саме зараз. Тому ми обов'язково залишимося надовго. Я можу працювати звідси й наразі почати писати свою книжку у вільний від роботи час. А потім вона стане бестселером, ми розбагатіємо й заживемо щасливо!

Віллоу застогнала. Вона опустила на коліна перед коробкою та почала виймати одну книгу за одною і мляво розставляти їх на полиці.

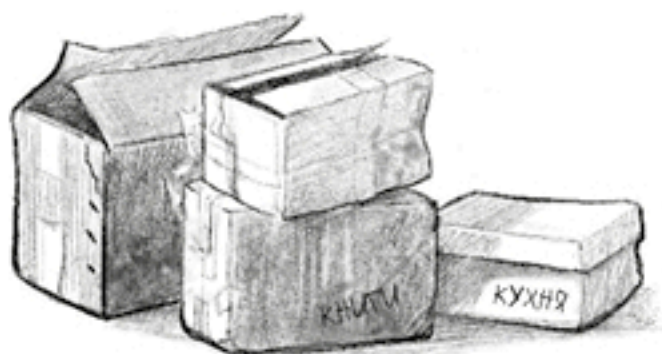
— У моїй кімнаті протікає дах. Дощ заливає! — мовила вона.

— О, — вкотре відповів її батько.

— Це все, тату? Більше ти нічого не скажеш? Просто «о»? — Віллоу запитально подивилася на батька.

— Я подбаю про це, обіцяю!

— Також пліснява на стелі, затхлий запах у підвалі, павуки в коморі, відсутня дошка у підлозі біля входу, несправний вимикач у коридорі, унітаз, який не змиває, кран, з якого ллється лише коричнева вода...

— Гаразд, я все це виправлю, і швидше, ніж ти зможеш промовити «морозиво з чорничним пирогом».

— Тату, ти такий незграба, що молоток і цвяхи — твої люті вороги.

— Віллоу, моя люба, відтепер усе буде інакше, я справді зроблю все це власноруч. Моїми власними чарівними руками! Жоден невмілий майстер не переступить поріг цього дому. Бо на допомогу прийшов Супертато! — батько Віллоу широко розставив ноги, поставивши одну на коробку, підняв кулак до стелі та почав наспівувати музичну тему з фільму «Супермен».

Віллоу мимоволі розсміялася.

— Саме так! Тому що татусі — справжні супергерої! Вони можуть спалити спагеті, не в змозі зашити дірки в штанях. Більше того, вони можуть змусити дітей літати, — він підняв Віллоу на руки й закружляв її по колу.

Віллоу захихотіла. Насправді в одинадцять років вона була вже надто великою, щоб батько міг її крутити, але їй це все одно подобалося. Потім тато поставив її на ноги.

— А ще супертатусі вміють танцювати! Ніхто не танцює краще, ніж Супертато! Дозволь запросити тебе на танець? Ми танцюватимемо на мозолях. Ти стаєш на мої мозолі, але ми все одно маємо чудовий вигляд.

Вони витанцьовували між коробками, і батько Віллоу щосили намагався рухатися як серйозний танцюрист. Віллоу наслідувала його приклад.

— Десять балів від журі за танець на мозолях. У виконанні Адама Флінна на прізвисько Супертато і його чарівної доньки Віллоу Флінн на прізвисько Піпс! —

сміючись, вони перечепилися через купу книжок і впали на зимові пальта, які вже були розпаковані, але для них ще не було шафи.

Адам Флінн лагідно погладив доньку по голові й поцілував її.

— Я так тебе люблю, Піпс. Нам тут буде добре, ось побачиш. Нарешті у нас є справжній дім, де ми можемо осісти.

Віллоу зітхнула.

— Будинок жахливо старий, тату.

— Зате він наш, до того ж ти жила тут кілька років, коли була маленькою. Невже ти зовсім нічого не пам'ятаєш? Тобі тут подобалося.

Віллоу озирнулася. Вона намагалася відшукати спогад, що, можливо, був захований десь у глибині її душі. Звісно, те саме було і з піснями. Пісні, які ви коли-небудь чули, сховані в одній із безлічі шухляд у вашій голові. І якщо відчинити правильну, можна просто підспівувати. Навіть не усвідомлюючи чому. Просто знаєш кожен ноту й кожен куплет. Але Віллоу не могла відшукати шухлядку зі спогадами про цей будинок.

— До того ж ти успадкувала ліс, Піпс. Агов, хто з одинадцятирічних дівчаток вже має ліс?

— Супер! — пробурмотіла Віллоу, прибираючи з обличчя пасмо рудого волосся. — Я що, схожа на лісника? Чи карлика?* Навіщо мені ліс? Я маю рубати дерева? Чи гратися в Гензель і Гретель?

Адам Флінн зітхнув.

— Знаєш, що? Я щойно знайшов твої гумові чоботи в цій коробці, — він витягнув червоні гумові чоботи з білими цятками.

— І що з того? — промовила Віллоу, запитально дивлячись на свого батька.

— Вийди надвір, познайомся з лісом.

— Але йде дощ!

* Йдеться про карлика на ім'я Румпельштільцхен з однойменної казки братів Грімм. — Прим. перекл.